

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארגון נוספות**

398

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"הִנֵּה אֲנִי שֹׁלַח לְכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לְפָנַי בּוֹא יוֹם ה' הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא"

לעמוד בנסינות

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

לשמוע איזה מלה של אמונה, מוכרחים יראי אלקים להמתק סוד איש אל רעהו מעודדם הנביא שגבוה מעל גבוה שומר ולא תאבד פעולתם, אלא הכל רשום לפניו.

מדובר בתקופה שיסודי הדת עומדים בסכנת טביעה תחת הכפירה בשכר ועונש עד שהנביא מדגיש שכל מלה של אמונה יקרה מאד בעיני הקב"ה ונרשמת לפניו בספר מיוחד. **בשעת חירום כזאת כאשר על האמונה שומרים רק בהתאמצות רבה, היה אפשר לחשוב שכמה שיעשו למען כבוד שמים מוטב ולא ידקדקו מן השמים על הפרטים אולם באותה נשימה אומר הנביא שהסוף יהיה; "נִשְׁבַּתְּם וְיָאִתְּם בֵּין צְדִיק לְרָשָׁע בֵּין עֶבֶד אֱלֹקִים לְאִשֵּׁר לֹא עֲבָדוּ" (ש"ם).**

ופירשו בגמ'; **"עֶבֶד אֱלֹקִים שׁוֹנֵה פָּרְקוּ מֵאֵה וְאַחַד לְאִשֵּׁר לֹא עֲבָדוּ" שׁוֹנֵה פָּרְקוּ מֵאֵה פְּעַמִּים' (חגיגה' ט).** לא רק שידקדקו על פרטי המעשים, אלא מי שהיה יכול לחזור פעם נוספת ולא עשה כן נקרא; **"לֹא עֲבָדוּ"**. מכאן אנו רואים גודל השכר על כל פעולה ואפ' דיבור טוב. **וּמִצַּד שֵׁנִי; 'עוֹמֵק הַדִּין' על כל התרשלות קלה בעבודת ה'.** אפ' במצב של חשך ואפילה רוחנית, שצריכים מאמץ רב לשמור על השווי משקל לבל יפול לתוך יאוש אפ' אז מדקדקים כחוט השערה על זריזותו ושקידתו בתורה.

המשך בעמ' 2 <<<

הדבר הכי בולט בדברי 'מלאכי' הוא מה שאינו מוכיחם על עבירות שבידם, אלא על היותם גרועים מן העבירות. הנביא מתמרמר על גישתם השלילית לעבודת ה' באופן כללי, **על חושבם שאין דין וחשבון באמרים; "שָׁנֵא עֶבֶד אֱלֹקִים" (מלאכי' שם).** נרפו ידיהם בראותם ריבוי המכשפים ומנאפים ונשבעים לשקר ועושיקי אלמנה ויתום... מבלי להענש על כך.

יאוש כללי פקד אותם בראותם הצלחת הרשעים בשעה שהטובים נמצאים בשפל המדרגה עד שהנביא מוצא לנחוצו לעודד רוחם שעדין חיבתם קימת לפני המקום. הוא מבטיח להם שיגיע הזמן שעוד תערב מנחתם לפני הקב"ה כימי עולם שירדה אש מן השמים בימי שלמה וכשתגיע אותה שעה יווסרו כל עושי עולה. **ועל שיפור מצבם החומרי מבטיחם הנביא; שאם יקפידו על המעשרות תשרה ברכה במעשה ידיהם.**

נבואה זו של אחרון הנביאים, נאמרה לחזק ידיהם של הגלויות, שלא תפול רוחם ממצבם הירוד ולא יתיאשו מן הגאולה ומן הפורענות לרשעים ובעיקר נאמרה לדור שלפני ביאת המשיח. **הנביא חזה מראש את הטשטוש הגדול שיחול אז בבחינת; "שָׁנֵא עֶבֶד אֱלֹקִים" עד שאין מקום להוכיחם על פרטי המצוות, אלא על נושם את המערכה כליל. בשעה טרופה כזו של; "בְּתַנּוּ אֱלֹקִים נִימְלָטוּ" (ש"ם) שכדי**

בשבת הגדול מפטירים; **"וְעַכְרָה לְה'.. " (ש"ם) מן הטעם שכתב ה'לבוש' דהפסוק: "הִנֵּה אֲנִי שֹׁלַח לְכֶם" דומה לבשורת משה על גאולת מצרים ומזה רואים שבחדש של גאולה מוטל עלינו, לא רק להרגיש ולתאר לעצמנו מחדש גאולת ישראל ממצרים, אלא להכין את עצמנו לגאולה העתידה. שרשיה של הגאולה האחרונה נעוצים בגאולה הראשונה, כמו שדרשו חז"ל; **"אֵץ יְשִׁיר מִשֵּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְה' שֶׁר לֹא נֹאמַר, אֵלֵא; "יְשִׁיר". (סנהדרין' צא).** השירה על גאולת מצרים נאמרה בלשון עתיד, משום שלא תמה השירה ביציאת מצרים וקריעת ים סוף, אלא תמשך כשנגאל משעבוד מלכויות.**

שומה עלינו כשעוסקים בזכר גאולת מצרים לסקור גם את מצבנו הנוכחי ולהבחין האמנם מוכנים אנו בעצמנו לגאולה? **האם קיימנו בעצמנו כראוי; "מִשְׁכּוֹ וְקָחוּ לְכֶם" (שמות' יב כא) כפי מה שפירשוהו חז"ל; "מִשְׁכּוֹ וְקָחוּ לְכֶם" כלומר; משכו ידיכם מעבודת כוכביים' (ש"ר' טז ב) על כן תקנו קדמונינו בהתקרב חג הגאולה לקרוא תוכחת הנביא 'מלאכי', כדי שמרוב טרדות ההכנות לחג לא נתעלם מן העיקר. והיא המידה שנהיה אנו בעצמנו ראויים להגאל, אחרת עלולים להיות חלילה כבן רשע שגם הוא עורך את הסדר, אבל; **"אֵילוֹ הִיָּה שֵׁם לֹא הִיָּה נֹגָל" (הגדה של פסח).****

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

>>> המשך מעמ' 1

חז"ל אמרו: 'בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים' (פסחים' קטז). איזה תועלת תצא מכל הסדר וסיפור יציאת מצרים, אם לבו בל עמו ועושה הכל; "מִצְנֹת אֲנָשִׁים מִלְמֶנָה"? (ישעיה' כט יג) או אפי' אם מצליח לתאר במחשבתו מצבם של אבותינו במצרים וכל תהליך גאולתם משם אם הוא בעצמו לא משך את עצמו כראוי מעבודה זרה שבידו, איך יוכל זכרון הגאולה לפעול עליו כראוי בשעה שהוא במצב כזה, שאם היתה עכשיו מתרחשת הגאולה לא היה נגאל! והוא בבחינת הבן רשע שמודע לכל מצוות הפסח ובכל זאת שואל: "מָה הַעֲבֹדָה הַזֹּאת לָכֶם"? ('שמות' יב כו).

אם האדם ע"י אורח חייו האישיים מוציא את עצמו מן הכלל, איזה ערך יש במה שזוכר גאולת מצרים שהתרחשה לפני אלפי שנים? כדי שזכרון מצרים ישמש חוליה נוספת בשרשרת הגאולה, שהתחילה מיציאת אבותינו ממצרים ושתסתיים בגאולה האחרונה, מוכרחים אנו בראש וראשונה לבדוק היטב במכמני לבנו; אם אמנם האמונה היא בריאה ושלמה אצלנו ללא סייג של ספקות.

עלינו להפוך בה ולנפוח בה רוח חיים. לנקותה מהאבק של השפעות שליליות הנדבק בה משך כל השנה. מהסביבה הרעה הצוותת; "שָׁנָא עֲבַד אֱלֹקִים". רק אחרי שהתחזקה האמונה ונתבער השאור שבעיסה המושך אותנו בעל כרחנו להבלי העולם ושקריו. רק אחרי שהתעוררה כראוי מהתרדמה שנופלת בה במשך השנה מעומס הכפירה הסובבת אותה, רק אז יכולים אנו לגשת אל מצוות הפסח ברגש של התרוממות הדרושה.

אנו חיים בתקופה של; 'עקבתא דמשיחא' אשר בה נתקיימו דברי הנביא מלאכי במלואם. העולם כולו מתעלם מכל שמץ של קדושה והתעלות ומטיפים יום יום; "מָה קָצַע פִּי שְׁמַרְנוּ מִשְׁמַרְתּוֹ"? ('מלאכי' ג יד). כל מה שיותר מפתחים מכשירים מתוחכמים בכל שטחי המדע, יותר משתכרים מהשגיהם ויותר כופרים בערכים יותר מעולים. נתקיים בנו; "תַּחַת עֶבֶד פִּי וְקִלּוֹךְ... וְנִשְׁפָּקָה פִּי תִירַשׁ גְּבֻרָתָהּ" (משלי' ל).

בזמן כזה; מאד קשה להשתחרר לגמרי מדעות כוזבות ובעיקר מהטענה המסוכנת של; 'מאי אהני לך רבנן' ('סנהדרין' צט). אשר כל הנתפס אליה הכריתתו חז"ל מחלקו לעוה"ב. ע"כ קבעו לנו קדמונינו לקרוא נבואת 'מלאכי' ב'שבת הגדול'; כדי שנתחזק באמונה ונטהר את עצמנו מהשפעות זרות.

וכבר אמרו חז"ל; שלא נגאלו אבותינו ממצרים אלא; 'בזכות האמנה שהאמינו ישראל במצרים' ('ש"ה"ר' ד ט). ואין הגלויות מתכנסות אלא בשכר האמונה. ('המוסר והדעת' ג)

בטבע האדם כשהוא שומע 'משל ונמשל'; אזי ה'משל' נקלט בראשו. ואילו ה'נמשל' המסקנות שצריך להסיק מהענין כל זה נעלם ונשכח ממנו. וכך ג"כ לגבי פרשת 'יציאת מצרים'; מאריכה התורה בספור הדברים ואנו מקבלים זאת כספור בעלמא. אולם האמת היא; שחייב כל אחד להסיק מסקנות הנובעות מפרשה זו. אחד הדברים הנלמדים מפרשה זו; הוא דרך העבודה להקב"ה; כלל ישראל שיצאו ממצרים מיד עמדו בפני נסיונות מוקפים מכל צד, מצרים מאחריהם והים לפנייהם ועברו עליהם שעות של חרדה ולכאורה; בשביל מה היה צריך הקב"ה לעשות זאת? הרי יכול להוציאם ממצרים ולבקוע את הים ולהוליכם ישר לארץ ישראל מבלי כל הנסיונות של חוסר מים ומזון...? רואים אנו מכאן את רצון ה' כיצד צריכים להיות חיי האדם; דוקא לעמוד בנסיונות! כל בנין האדם נבנה ע"י קשיים והתגברות עליהם.

אברהם אבינו זכה למעלתו הגדולה; מכיון שהיה יחיד בעולמו ועמד באמונתו נגד העולם כולו ולכן שכרו כה גדול. 'עשרה דורות היו מְכַעֲסִים וְבָאִים עַד שָׁבָא אַבְרָהָם אַבְיָנוּ וְנִטַּל שֹׁכֵר כְּנֶגְדַּ כּוֹלֵם'. וכך תמיד; 'אם ראית דור שנתרשלו ואתה נוטל שכר כולם' ('ילקו"ש' 'תהלים' קיט). אם קיים מצב של; 'הפרו תוֹרַתְךָ' אזי; "עַת לְעֲשׂוֹת לָהּ" ('תהלים' קיט). זו העת המוכשרת ביותר לעשייה והתקרבות לה'. מה שהדורות יותר חשוכים, יותר קיימת אפשרות של עליה ובנין עצמי. בלי הנסיון שהיו מוקפים ישראל מכל צד, לא היה נוצר אותו גילוי נפלא של מסירות נפש, שנוצר אז כשנכנס נחשון עד הצואר במים וריב השבטים לפני כן, מי יכנס ראשון.

וכדאיתא במכילתא; 'רבי מאיר אומר: "כשעמדו שבטים על הים. זה אומר: "אני יורד תחילה לים". וזה אומר: "אני יורד תחילה לים". מתוך שהיו עומדין וצווחין קפץ שבטו של בנימין וירד לים תחילה. התחילו שרי יהודה מרגמין אותם באבנים. מלה"ד; למלך בשר ודם שהיו לו שני בנים אחד גדול ואחד קטן. אמר לקטן: "העמידני עם הנץ החמה". ואמר לגדול: "העמידני בשלש שעות". בא קטן להעמידו עם הנץ החמה ולא

הניחו גדול. א"ל: "לא אמר לי אלא בשלש שעות". והקטן אומר לו: "אמר לי עם הנץ החמה". מתוך שהיו עומדים צווחין ננער אביהם. א"ל: "בני, שניכם לא כונתם אלא לכבודי, אף אני לא אקפח שכרכם". כך מה שכר יטלו בני בנימין שירדו לים תחילה? שרתה שכניה בחלקו. ומה שכר נטלו שבטו של יהודה? זכו למלכות' ('מכילתא' 'בלשח').

וכך בכל המסע במדבר; הקב"ה אינו נותן מים מתוקים אלא בתחילה מרים. וכן אינו נותן מיד את המן ומעמיד את ישראל בנסיונות כיון שכל תכליתו של האדם הוא לעבוד מתוך עמידה בנסיונות וע"י הנסיונות והקשיים יתעלה ויגדל בהכרת ה' וגיבוש אמונתו וזהו מה שכתב ה'מס"י; 'הנה שמו הקב"ה לאדם במקום שרבים בו המרחיקים אותו ממנו ית'... ואם יהיה לבן חיל וינצח המלחמה מכל הצדדין, הוא יהיה האדם השלם אשר יזכה לידבק בבוראו ויצא מן הפרוודור הזה ויכנס בטרקלין לאור באור החיים וכפי השיעור אשר כבש את יצרו ותאוותיו ונתרחק מן המרחיקים אותו מהטוב ונשתדל לדבק בו, כן ישיגהו וישמח בו' ('מסילת ישרים' א). והדברים מפורשים; כי הזכיה וההתקרבות לבורא באה באותה מידה שהאדם עמל בכחות עצמו להתגבר על טבעו ולפי מידה זו ישיגהו וישמח בו.

וכן מצינו בדברי הנביא; "לִכֵּן כֹּה אָמַר ה' אִם תָּשׁוּב וְאָשִׁיבָךָ לִפְנֵי תַעֲמֹד וְאִם תּוֹצִיא קָרָךְ מִזֹּלָל פְּפִי תִקְנֶה" ('ירמיה' טו) ע"כ. ופרש"י; "וְאִם תּוֹצִיא קָרָךְ מִזֹּלָל" אִם תּוֹצִיא אִדָּם הַגּוֹן מֵאִדָּם רִשְׁעֵי שִׁתְּחוּזֵרְנוּ לְמוֹטֵב "פְּפִי תִקְנֶה" שֶׁאֵי גִזְרָה זִיָּרָה וְאֵתָה מִבְּשֵׁלָה'. אם האדם יכניע את הזולל שבו, יכניע טבעו ויתגבר עליו, בזה סוד הצלחתו וזוכה למדרגה כה גבוהה שיכול לבטל גזרות הבורא וזה מידה כנגד מידה; כיון שהאדם מבטל כח טבעו ומהפכו מרע לטוב, לכן יכול הוא להפוך מידת הדין למידת הרחמים.

ועיין בפני' החסיד ר"י יעבץ ז"ל; 'הכל צפוי והרשות נתונה' ('אבות' ג טו). ומביא שם בתוך דבריו וזה לשונו; 'אבל מה שאחשוב בכונת התנא הוא זה; אין ספק שהרכבת האדם ומזגו והעת אשר נולד מבוא גדול לפעולותיו כמ"ש ז"ל; 'האי מאן דבמאדים, יהי גבר אשיד דמא. האי מאן דבצדק, יהי גבר צדקן' ('שבת' קנו). אבל עכ"ז מצד נפשו של אדם שהיא למעלה מן הגלגלים, יוכל למשול על חמרו ולבחור הדרך הישרה וכ"ש מי שהאיר עיניו במלחמתה של תורה. אבל רוב האנשים

גנזי המלך דברים הטעונים גיזה גנזי המלך דברים הטעונים גיזה

נשארים על טבעם והם פועלים כפי הכנתם... ויש מי שעשה בהיפך שמשל יצרו הטוב על יצרו הרע אבל אלו מעטי מספר. אבל נתן הבחירה ביד האדם למשול על הכל, לבטל הכנתו ולפעול כנגדה ולעצור הרע הראוי לבא. וע"ז אמרו ז"ל; 'הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים' (ברכות' לג). ואמרו עוד; 'אני מושל באדם! מי מושל בי? צדיק! שאני גוזר גזירה והוא מבטלה' (מו"ק טז) ('אבות' ג כא). וכן משבח הכתוב את יתרו שיצא

למדבר לשמוע תורה וכפי שכותב רש"י; "אֶל הַמֶּדְבָּר אָף אֲנִי יוֹדְעִין שֶׁבְּמִדְבַּר הָיָה, אֲלֵא בִשְׂבַחֲךָ שֶׁל יִתְרוֹ דָּבָר הַכְּתוּב; שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב בְּכַבּוּדוֹ שֶׁל עוֹלָם וְנִדְבּוֹ לְבוֹ לְצִאֵת אֶל הַמִּדְבָּר מְקוֹם תְּהִיָּה לְשִׁמּוֹעַ דְּבַרֵי תוֹרָה' ('שמות' יח) ע"כ. על נדיבות לב כזו משבחים אדם, שהרי נדיבות זו היתה ההיפך מטבעו. בטבע אין האדם עוזב מקום ישוב והולך במדבר ויתרו התגבר ע"ז וזוהו נשתבח. מוכרח כל אחד לדעת שעיקר

עבודתו היא במלחמה נגד טבעו. מה שנפעל בקלות זה סימן שהפעולה היא טבעית ואין זה בגדר עבודת ה' הבאה דוקא ע"י עמל של בחירה. עיקר העבודה היא בדברים שקשה לעשותם שהטבע מתנגד להם וזוהו חייבים להתגבר ולנצח. הדבר אינו קל אולם ע"י מעלת היראה זוכה האדם להתגבר על טבעו; "צַדִּיק מוֹשֵׁל יִרְאָת אֱלֹהִים" ('שמואל' ב כג). ע"י; "יִרְאָת אֱלֹהִים מְגִיעִים לְמַעֲלַת; "צַדִּיק מוֹשֵׁל". ('קובץ שיחות'). ■

מחלוקת או שלום

'הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום'

פעם בעת דיון ציבורי סבוך אחד, ניסה עסקן אחד לומר לפני הרב מבריסק זצוק"ל, שאולי כדאי לותר מעט ולא להיכנס למערכה גדולה. שכן; 'גדול השלום..'. ('יבמות' סה) נענה הרב והשיב: "וכי מהיכן קבעת במה עוסקים אנן, ב"שלום" או במחלוקת"? כעבור שעה קלה המשיך הרב ואמר: "פנחס בהרגו את זמרי, הלא גם שעשה כדת וכדין אבל הרג אנשים ומכיון שכך אין יותר לכנות את פעולתו בשם 'מחלוקת' מחלוקת לשם שמים. נכון ואמת, מחלוקת ע"פ הדין וכפי שצריך עם כל המעלות, אבל שם הפעולה של הרג אנשים תואם והולם את הכינוי; 'מחלוקת לשם שמים'." "מדוע אפוא" המשיך הרב תוך כדי שהוא מרים את עיניו ונועץ אותם באותו עסקן 'בעל השאלה': "מדוע לא כתוב; הנני נתן לו את בריתי, ברית המחלוקת האמיתית?? הכיצד מעשה שכזה, דוקא

הוא הורם על נס והפך לסמל; 'ברית שלום'!? 'ללמדנו; שה'שלום' שלנו, לא זהו הנקרא 'שלום' בתוה"ק!! שכאשר מתמצה הדין וכל אחד מגיע אל מקומו ודינו השלם והראוי כפי רצון התורה, גם אם אצלנו זה 'מחלוקת', שכן היה זה כרוך בהרג של אנשים אצל התורה, זהו 'שלום'. ואפילו סמל ודוגמא ל'שלום'!!! ברית שלום! אחד מן הנוכחים שהיה כנראה יותר מקורב מעט אצל הרב, ניצל את השעה בה הרב רואה לנכון להסביר נקודה סבוכה זו והקשה: "האיך נסביר את המשנה; 'הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום'?" ('אבות' א יב). נענה הרב והשיב מיניה וביה: "וכי תעלה על דעתך שבהיות משה רבנו מקבל התורה חי לפני העם, היו בעם ישראל שתי בתי מדרשות? כלום חושב הינך שמצד אחד היה ביהמ"ד אותו הנהיג משה הרודה בעם ומוכיחם ומצד השני היה ביהמ"ד של אהרן ביהמ"ד נעים וגינות של 'אהבת השלום' ואהבת ישראל?" ועוד; שעל מצב בלתי יתכן שכזה, מצוה

התנא ובוחר בשבילנו; 'הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום'! וכאילו מצביע לנו התנא אל עבר ביהמ"ד ה'נכון' ואומר לנו לכו לשם"!!... "אלא", המשיך הרב: "שפיל לסיפא דמשנה וכוון הכל זה בזה; 'אוהב את הבריות ומקרבן לתורה'. כלומר; שביהמ"ד של אהרן היה רק פרוודור אל הטרקלין של משה! לקרב את הבריות לתורה. וממילא, אם דרך השלום הגעת והשגת את המטרה הסופית של; 'מקרבן לתורה'. ולהכניס עוד אנשים לביהמ"ד של משה, הרי שהלכת בדרך השלום של אהרן שהיה; 'אוהב שלום ורודף שלום'. אבל, אם השלום המדומה ידחק מלקיים אפילו קוצו של יו"ד מדיני התורה וכפי שהיה במעשה של זמרי הרי שאז דוקא; "פִּינְקָס פִּן אֶלְעָזָר פִּן אֶרְזֵן הַפְּהִין" ('במדבר' כה יא) המיוחס במעשה זה אחר אהרן בדוקא כדברי חז"ל, לוקח רומח ו'עושה הרג'... וזוכה על כך כנכדו של אהרן ב'ברית שלום'!!! סיים הרב את דבריו. ■

שלשה דברים

'על שלשה דברים העולם עומד על הדין ועל האמת ועל השלום'

עוד אמר הרב מבריסק זצ"ל בהזדמנות את הדברים שלהלן; 'על שלשה דברים העולם עומד על הדין ועל האמת ועל השלום' ('אבות' א יז). כולם יודעים את המשנה וכולם רוצים כמובן לקיימה, אולם כאן נפרש חילוק רב בין הת"ח לבין העם הארץ. הת"ח ש'יודע ללמוד' קורא נכוחה; דבר ראשון; 'אמת'. שהוא הכלי. אח"כ שלב שני; 'דין' שהוא בא לברר ולהעמיד את האמת. אח"כ מגיע ובא ממילא השלב

השלישי; 'שלום'. וכלומר; שכאשר חיפשנו את האמת' וברירנוהו עד עומק ה'דין', הוא הוא התוצאה, הברכה של 'שלום'. שכן כל אחד קיבל את חלקו כפי הדין והגיע לאמת. והוא הוא השלום. "העם הארץ" המשיך הרב ואמר: "גם הוא לומד את המשנה 'בעיון'... אבל מפאת שלא שימש חכמים ואינו יודע ללמוד, לומד 'קצת' אחרת... וממילא מתחיל להבין ומפרש לעצמו כך; "אם האחרון בסדר התנא זהו ה'שלום' הרי שזו המטרה וזוהי פסגת הכל". ומעתה כך מפרש הע"ה את כונת המשנה: דבר ראשון; זהו ה'שלום',

שזהו יסוד הכל, לא לעשות מחלוקת! לא להתוכח על כל דבר... רק ראשית כל; 'שלום'. אח"כ בא; 'דין' שבא לחפש האיך לעשות את השלום והשלווה, "וממילא" מכאן מתנדנד לו הע"ה מתוך התעוררות למוסר וליראה: "רואים אנו עד כמה גדול 'לפנים משורת הדין' ('ברכות' ז). שהרי הכל למטרת ה'שלום' כאמור. ומכיון שחיפשנו את השלום והסתייענו ע"י ה'דין' הנה הנה, הגענו אל האמת"!!!.. שהאמת הנקיה, לדידו של הע"ה הוא, לבנות פסק ולחרוץ דין, שיכון למטרות ה'שלום'!!!... ('לב שלום' צו') ■

"וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה"

השמש מרפאה ושורפת לעתיד לבא. כיצד?

הפסוק במשלי האומר: "מִכְסֵּה פִשְׁעוֹ לֹא יִצְלִיחַ" ('בניהו' מנחות' סג)

למרומים ללמוד סתרי תורה ואין הוא בטל מן התורה. ('בן איש חי' דרושים)

"זאת תורת העלה על מוקדה על המזבח כל העלה" ('ויקרא' ו ב)

טעם לשבת הגדול

בנוסף לטעמים הידועים בהלכה לשם; 'שבת הגדול' ישנו במדרש טעם נוסף; כל העושה עבירה ומתחרט בה ועושה תשובה הקב"ה מכפר לו על עונותיו ולפיכך נקרא 'שבת הגדול' שואל הגר"ח ארנטרובי זצ"ל בספרו 'קומץ המנחה'; לכאורה; מה ענין תשובה וכפרה ל'שבת הגדול'? ומסביר; ההכנה לקראת המעלה הגדולה של 'אתה נגלית בענן כבודך על הר סיני', החלה כבר במצרים. הצעד הראשון ליחודו של עם סגולה, היה הרחקה מגילולי מצרים כמבואר במדרש; 'ישראל כשהיו במצרים היו עובדין עבודת כוכבים ולא היו עוזבין אותה שנאמר: 'איש את שקוציו עיניהם לא השליכו' ('יחזקאל' כ) אמר לו הקב"ה למשה: 'כל זמן שישראל עובדין לאלהי מצרים לא יגאלו! לך ואמור להן שיניחו מעשיהן הרעים ולכפור בעבודה זרה' הה"ד; "משכו וקחו לכם" כלומר; משכו ידיכם מעבודת כוכבים וקחו לכם צאן ושחטו אלהיהן של מצרים ועשו הפסח' ('שמ"ר' טז ב). מסורת היא בידינו כי בשנה בה יצאו ישראל ממצרים חל י' בניסן בשבת ולכן נקרא; 'שבת הגדול' כי ביום ההוא קיימו את המצוה של; "משכו וקחו לכם". אמרו חז"ל; 'משכו ידיכם מעבודת כוכבים' ואח"כ התכוננו לקרבן פסח. שקר ואמת אינם דרים בכפיפה אחת דבר זה בא לידי ביטוי בפסוק: "זאת תקחת הפסח כל בן נקר לא יאכל בו" ('שמות' יב מג) מי שמתנכר לאבינו שבשמים אין לו חלק בו. וכבר אמר על זה הנביא: 'גירו לכם גיר נאל תזקעו אל קצים' ('ירמיה' ד) א"א לזרוע אלא א"כ נעקרו תחילה כל הקוצים. ולפי זה השיבותו של היום הנקרא; 'שבת הגדול' היא בכך שבו ביום הפסיק העם במצרים לעבוד עבודה זרה, לכן אומר המדרש; כשאדם עושה עבירה ומתחרט בה ועושה תשובה מתכפרים לו כל עונותיו ולפיכך נקרא; 'שבת הגדול'.

"וכל מנקה אשר תאפה בתנור וכל נעשה במרחשת ועל מחבת לפהו המקריב אתה לו תקנה" ('ויקרא' ט ז)

'מה בין מחבת למרחשת? מרחשת יש לה כיסוי, מחבת אין לה כיסוי' ('מנחות' סג)

יש לשאול; מדוע באמת בחרה התורה את שני סוגי המנחות הללו? מנחה הבאה במרחשת מכוסה ומנחה שבאה במחבת מגולה. ונראה לתת טעם לדבר ע"פ דברי חז"ל; הגמרא מקשה משני פסוקים הסותרים זה את זה; פסוק אחד אומר: "אֲשֶׁרֵי נְשׂוּי פִשְׁעוֹ כְּסוּי חֲטָאָה" ('תהלים' לב א) הרי שראוי לאדם להסתיר את פשעיו ולא לגלותם ומאידך נאמר: "מִכְסֵּה פִשְׁעוֹ לֹא יִצְלִיחַ" ('משלי' כח יג) שאין להסתיר את החטאים. הא כיצד? אומרת הגמ'; 'כאן בעבירות שבין אדם לחברו. כאן בעבירות שבין אדם למקום' ('יומא' פו). עבירות שבין אדם לחברו אין להסתירם, עבירות שבין אדם למקום יש להסתיר. לאור זאת נוכל לומר; שמנחת מרחשת שיש לה כיסוי באה לכפר על עבירות שבין אדם למקום ולכן היא מכוסה, ככתוב: "אֲשֶׁרֵי נְשׂוּי פִשְׁעוֹ כְּסוּי חֲטָאָה" ואילו מנחת מחבת הבאה מגולה באה לכפר על עבירות שבין אדם לחברו שעליהם נאמר: "מִכְסֵּה פִשְׁעוֹ לֹא יִצְלִיחַ". ובדרך זאת מצאנו לרבותינו הראשונים ז"ל שפירשו פירוש נפלא על הפסוק: "הַנְּסַתְרֵת לֵה' אֲלֵקִינוּ וְהַנְּגַלְתָּ לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹכָה הַזֹּאת" וזהו פירושו; "הַנְּסַתְרֵת" אלו עבירות ראויות להשאיר נסותרות ולא להתגלות לבריות "לֵה' אֲלֵקִינוּ" עבירות שבין אדם למקום שעליהם נאמר; "אֲשֶׁרֵי נְשׂוּי פִשְׁעוֹ כְּסוּי חֲטָאָה". "וְהַנְּגַלְתָּ" מהן העבירות שכן צריכים לגלות אותם "לָנוּ וּלְבָנֵינוּ" עבירות שבין אדם לחברו. ובכך שהאדם ינקוט בשני הענינים הללו יזכה; "לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹכָה הַזֹּאת", שיקיים בכך את כל דברי התורה הן את הפסוק ב'תהלים' המורה על כיסוי העבירות; "כְּסוּי חֲטָאָה" והן את

יש לפרש את הפסוק על פי מעשה מענין שהתרחש עם אחד החכמים. פעם נכנס החכם אל בית מדרש מסוים ומצא את כולם עוסקים בתורה בקול גדול אך דא עקא שהלימוד לא היה לשם שמים אלא כדי להתגאות ולהתגדל מכבוד התורה. אמר להם אותו החכם: "רואה אני את בית המדרש הזה מלא וגדוש בתורה" ומיד הסביר את כונתו: "התורה שנלמדת לשם שמים משולה לאש, שעולה היא תמיד כלפי מעלה וכך גם התורה עולה מיד למעלה לפני כסא הכבוד אך אם לומדים תורה שלא לשמה, אין התורה היא עולה לשמים דוחים אותה ואין חפצים לקבלה ולכן היא נשארת אצלכם בין כתלי בית המדרש". בכך נוכל לפרש את הכתוב: "זאת תורת העלה" איזוהי תורה המעולה והמשובחת? "הוא העלה", היא התורה הנלמדת לשם שמים שעולה היא לפני כסא הכבוד. אך התורה שנלמדת שלא לשמה ונשארת בחלל בית המדרש לא ניתן לקרוא לה; "תורת העלה" שהיא איננה התורה המעולה. וממשיכה התורה לבאר: "על מוקדה", תנאי נוסף צריך כדי שתקרא התורה; תורה מעולה הוא בכך שתהיה; "על מוקדה". שהלומד אותה יתלהב מאש שלהבת הקדש בעת למודו וילמד בחשק ובהתלהבות כאש גדולה הבוערת על מוקדה. "על המזבח", הלב נמשל למזבח לכן מידת המזבח היה; לב אמות. לסמל את לבו של היהודי ולמוד התורה צריך להיות עם כל הלב שכל החושים כולם יהיו משועבדים למאמץ הכביר להבין את עומק דברי התורה הקדושה. ועוד מתנה התורה; שמוטל על האדם לעסוק בתורה כל היום ואף בלילה אין לו לפסוק מלמודו, אלא ימשיך לעסוק בכך גם בעת שכבו על מטתו; "על המזבח כל העלה" וכך אמר המשורר האלקי: "פי אם פתורת ה' תפצו ופתורתו יקנה יומם ונלנה" ('תהלים' א ב) כאשר אדם עוסק בתורת ה', היא תורה לשמה, גם בשכבו על מטתו אין הוא משיח את דעתו מעסק התורה ואף בשעת שנתו, נשמתו עולה

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

בדיקה עם נר, או פנס?

בשנה אחת ביום יג בניסן, היום שלפני; 'אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר' (פסחים' א) נגש אברך ירא אלקים, מהאברכים שהעולם עומד עליהם, לשאול את מרן ראש הישיבה: "האם אפשר לעשות בדיקת חמץ עם פנס?" שאל אותו הרב שך זצ"ל: "איך אבא שלך עושה בדיקת חמץ?" השיב לו: "עם נר" שאל אותו ראש הישיבה: "אם אבא שלך עושה עם נר, מדוע רצית לעשות עם פנס?" השיב לו: "אומרים, שעם פנס רואים יותר טוב בחורים ובסדקים" ליטף הרב שך את ידו ואמר לו: "אתה תראה יותר טוב מאבא שלך!" רבותי, זה כל התורה כולה זאת התורה לא תהא מוחלפת אי אפשר שהדורות הבאים ידעו יותר טוב מהדורות הקודמים. (פניני אבי עזרי')

"וקלי תרש אָשֶׁר תִּבְשַׁל בוּ יִשְׁבֵּר"
(ויקרא' ו כא)

'והוא הדין לכל הקדשים' (רש"י)
ומדוע באמת נאמר הדין הזה דוקא אצל קרבן חטאת? ברם, יש רמז בדבר, שאדם הספוג בחטא כדוגמת כלי חרס שסופג בקרבן את טעם האיסור אין לו תקנה אלא לשבר את לבו ואת הרגלי החטא שלו, רק אם היה לב נשבר יוכל לבוא לידי טהרה. ■ (כלי יקר')

יציגוהו לעתיד לבא, אומר זאת דוקא עכשו, שעה שנראה לו שרבים מעריכים אותו כאיש הגון ואינם מכירים בניוולם של הפשעים, אבל לעתיד לבוא; יהא העולם שונה לגמרי, ההשקפות תהיינה אף הן אחרות לפיהן בעל מעשים רעים יהיה בזוי ומבוזה לדראון עולם. כל זה יהיה עבור הרשע גיהנם נורא. שונים הם פני הדברים באשר לצדיקים בזמן הזה הם חיים בדאגה ופחד שמא פגמו ח"ו במעשיהם שכן; **'אָנֹכְם אֵין צַדִּיק בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יִחָטָא'** (קהלת' ז כא) ככל אדם, מצוי גם הצדיק במלחמה מתמדת עם היצר; ימי עליות וימי ירידות הם גם מנת חלקו, במיוחד בעניני 'לשמה' וטהרת המחשבה והמדות. **דוגמא לדאגה זו אנו מוצאים אצל ר' יוחנן בן זכאי שבכה קודם פטירתו ואמר: "איני יודע באיזו מוליכים אותי" (ברכות' כח) פחדם של הצדיקים הוגדר ע"י חז"ל בעקבות הפסוק: "אֲשֶׁרִי אָנֹכְם מִפְּחַד תָּמִיד" (משלי' כח יד) ואמרו על זה חז"ל; **'ההוא בדברי תורה כתיב' (ברכות' ס) פחד זה יסודו בחשש שמא לא הוכשרה דרכם כראוי. לעתיד לבוא; כאשר יתגלה אור האמת ויתברר לו לצדיק שדרכו היתה נכונה ועבודתו היתה רצויה לפני הקב"ה יהיה זה עבורו בבחינת גן עדן לצדיקים ומרפא לכל מכאובי לבבו וע"ז נאמר: **'צדיקים מתרפאין בה' (נדרים' ח).******

'וְנִרְחַק לָכֶם יְרָאֵי שְׁמֵי שָׁמַשׁ צְדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֵיהָ" (מלאכי' ג כ)

'אמר ריש לקיש: "אין גיהנם לעולם הבא. אלא הקב"ה מוציא חמה מנרתיקה, צדיקים מתרפאין בה שנאמר: "וְנִרְחַק לָכֶם יְרָאֵי שְׁמֵי שָׁמַשׁ צְדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֵיהָ" והרשעים נדונין בה שנאמר: "כִּי הִנֵּה הַיּוֹם בָּא בְעַר פְּתוּר" (נדרים' ח).

כיצד מסוגלת השמש לרפאות מחד ולשרוף מאידך בעת ובעונה אחת? מברר הגר"י קניבסקי זצ"ל בספרו 'ברכת פרץ'; השמש מסמלת את אור האמת שיאיר לעתיד לבוא על כל דבר ודבר כמו שאומר התרגום בסוף קהלת על הפסוק: **"סוף דְבַר הַפֶּלַל נִשְׁמַע"** (קהלת' יב יג) 'סוף פתגם דאיתעביד בעלמא בצנעה כולה עתיד לאתפרסמא ולאשתמעא לכל בני אנשא ובגין כך ית מימרא דה' הוי את דחיל'. אור אמת זה יהיה גן עדן לצדיקים וגיהנם לרשעים. הרשע מציג עצמו בעוה"ז כרודף צדק ויושר וכמי שעושה את כל מעשיו ע"פ שיקולי השכל וההגיון. גם דעת הקהל והעיתונות וכל השאר כולם מכריזים יום שדרכם בנויה על אדני הצדק. כתוצאה משטיפת מח עצמית זו משתכנע הרשע שאכן הדברים האלה קרובים לאמת כל זה בעוה"ז. לעתיד לבוא יתגלו כל הרשעים במערומיהם א"א יהיה להסתיר את הרמאות, הגזל, הנוכלות והתאוה. הרשע המכריז שכביכול לא אכפת לו כיצד

דעת תורה מהרב שך זצ"ל

סבון, בשביל להיות נקי. דע לך שאם מנקים עם הסבון הזה, יוצאים מהמקוה יותר מלוכלך ממה שנכנסו". כך גם אם חוזר מהמקוה בע"ש עם העיתונים, הוא חוזר יותר מלוכלך ממה שהלך. וכמו כן; השומע דברי 'התעוררות' דרך הרדיו. וכי יעלה על הדעת שדרך המכשיר הטמא הזה יקבל 'התעוררות'. **אדרבה;** הוא יוצא מלוכלך ממה שהיה קודם. והילדים שלו רואים את זה. **וכבר כתב רבנו לאשה אחת;** 'אני פונה אליך כי אני רוצה את טובתך. את הרי רוצה הכל למען טובת ילדיך. אני אומר לך אם את רוצה ילדים טובים **תשברו את הרדיו.** מבית עם רדיו לא צומחים ילדים טובים. וגם לא עתונים ולא 'השכלה' ולא בגרות ולא כל מה ששיך לזה!'. (פניני רבנו האבי עזרי') ■

כזכות וזה מחלחל בכן אדם. וכמו שהסטייפלר זצ"ל אמר: "שזה מנקר במח ורודף אותו עד יום המיתה". וכדי לפתות יהודים לקרוא את זה כאילו זה דבר כשר, הם שמים במקום מזוזות תמונות של רבנים, מגדולים ומקטנים. מצדיקים ומרשעים. ודיווחים על חדשות בציבור החרדי. אבל האמת שיש שם דעות שמרעילות. הכותבים שם הרי הם אנשים שבשביל תאות הממון לא אכפת להם להפקיר את כל האידישקייט. וגם כל מי שמחזיק רדיו שידע שזה בית טמא. שאף אחד לא ישלה את עצמו. **'מינות משכא'** ('עבודה זרה' כז)... ה'חפץ חיים' הלך בערב שבת למקוה בראדן וראה אחד שהגיע בלי סבון ולקה את הסבון של השכן להשתמש בו. **אמר לו הח"ח:** "אחי היקר בשביל מה אתה צריך

אדם אחד הגיע לרב שך זצ"ל וסיפר שהכיר את ר' חיים עוזר. אחרי שהלך, אמר הרב שך: "הוא לא הכיר את ר' חיים עוזר! הוא בסה"כ ראה רב זקן בוילנא ודיבר איתו כמה מילים והוא חשב שהוא הכיר אותו. אין לו בכלל מושג מי זה ר' חיים עוזר". גם אנחנו, אם אנו רוצים להכיר את הרב שך זצ"ל אנו צריכים לדעת מה המורשת שהוא הנחיל לנו: "צריך לדעת שכל העיתונים החילוניים והנקראים 'חרדים' הבלתי מבוקרים, זה הרס וסם המות ממש לו ולכל בני משפחתו ואסור להכניס אותם הביתה ואין בזה שום הוראת היתר. **יש משל ידוע;** כשהנוצרים רצו שיהודים יבואו לכנסיה, תלו בפתח הכנסיה מזוזות כדי לפתות יהודים תמימים. כך גם בעיתונים... יש שם דעות

מרבינו מרן בעל 'אילת השחר' שליט"א

'שואלין ודורשין...' (מגילה' לב)

ושמרתם את המצות

במ"ב הזהיר שלא לסמוך בעשיית המצות על קטנים; 'טוב לזוהר לכתחילה שלא לעשות על ידם' (סי' תס). **ונשאל רבנו:** "אם התעסקות לחוד כדי שלא יחמיץ בבצק שכבר נילוש, רק שממתין לרדודי, אם יש חשש שצריך לשמה ולא ליתן לקטן?"

ולא פשט דבר זה. דכיון דילפינן לשמה **ודכתוב:** **'ושמרתם את המצות'** ('שמות' יב יז) והא נמי בכלל שמירה שלא יחמיץ ונטה דכשר, אך לא בודאי.

זהירות – בן אדם לפניך!

באפיית המצות יש להזהר בב' חלקים; א'. 'בין אדם למקום' שיצאו המצות בתכלית הכשרות ללא חשש חמץ ח"ו. **ב'. 'בין אדם לחברו'** שלא לרדות בפרך עם העובדים. והשני חמור מן הראשון.. וכידוע כמה הזהיר רבי ישראל סלנטר על כך, היות ורוב העוסקים במצות היו נשים אלמנות וכדו' **אמר ר"י:** "שיותר יש להיזהר מלצער ח"ו אלמנה באיזה דיבור, מהזהירות בכשרות".

ומספר רבנו: "פעם בחו"ל היה ויכוח בין שתי בנות ממשפחות גדולים. כשצריך לקחת משרתת לבית, אם עדיף לקחת בת ישראל [שבדרך כלל היו אלמנות ויתומים] או משרתת נכרית. וכל אחת טענה בצדק. **אחת אומרת:** "האיך יתכן לקחת נכרית הבית. זי וועט דאך טריף מאכנך

די קיך – היא הרי תטריף את המטבח!" **והשניה טענה בצדק:** האיך אפשר לקחת ישראלית, הרי בכל מילה או ביטוי שלא כראוי נכשלים בלאו נורא של; **'פַל אֶלְמָנָה יָתוּם לֹא תַעֲנֹן'** ('שמות' כב כא) גדול הדור או תלמיד חכם..

ביקש אחד ברכה שיזכה שבניו יהיו 'גדולי הדור'.

אמר רבנו: "הרי גדול הדור זה ביחס לדור. ואם יהיו דור של עמי הארץ מה יתן שיהיה גדול הדור, שיהי' גדול מעמי הארץ.. הרי אי"ז כלום. אלא יש להתפלל שבניו יהיו 'תלמידי חכמים'".

ירא שמים ות"ח

רבנו מקפיד לברך ילדים לאחר הברית שיהי' צדיק ותלמיד חכם. **וביאר:** "כי כשמברכים על תורה ויראת שמים, צריך קודם לברך על יראת שמים ואח"כ על תורה. **כדכתיב:** **'כְּאִשִּׁית תִּקְרָא יְרָאת ה'**" ('תהלים' קיא י). והרי לפני מתן תורה היה רק יראת שמים ואחרי זה נתוסף תורה. ממילא יראת שמים קודמת".

עד כמה חטא – חילול השם...

בגליון ק"ג הובא מש"כ רבנו על המעשה עם רב כהנא; 'א"ל: 'אי מצית למיבעי רחמי דתו לא שכיבנא אזילנא ואי לא לא אזילנא'' ('ב"ק' קיז). **לכאורה;** הא יוכל לעשות עוד מצוות ובודאי כדאי לחיות עוד שיוכל לעשות הרבה מצוות. ולמה אי לא יכול לעשות שלא ימות עוד פעם, לא כדאי לו לחיות בינתיים? **יש לומר:** "דנהי דטוב בשבילו

לחיות ולקיים מצוות, מ"מ שמא יכשל בעבירה אחת נגד רצון הקב"ה, לא רוצה שיתחלל שם שמים, אע"פ שבסך הכל יהי' לו מאד טוב". ע"כ.

ובימים האחרונים הוסיף רבנו לזה הסבר נורא, הממחיש עד כמה חמור חטא אחד! **ואמר כך:** "הרי אדם לא יהי' מוכן ללכת ערום ברחוב בשום אופן, גם אם יתנו לו בשביל זה מיליארד דולר, ואפילו אדם פחות. כי מרגיש שזה דבר שלא יתכן שיעשה. כך רב כהנא אפילו שלטובתו האישית בודאי כדאי לו לחזור ולחיות כדי להרויח עוד ועוד מצוות, אבל כיון שחושש שח"ו יחטא וחטא זה חילול השם ממילא הוא לא יכול בשום אופן לחזור לעולם. כי חילול השם אצלו לא שייך כמו ללכת ערום ברחוב ואפילו לא חטא ברבים, רק בינו לבין עצמו, בכל זאת עצם הדבר שאדם חוטא ואינו שומע בקול ה', זה חילול השם".

ומביא מש"כ רש"י; **למה שבועה חלה על שניהם ונענש גם המפקיד** 'שלא דקדק למסור ממנו ביד נאמן ובאו לידי חילול השם' ('שבועות' לט). **ובתוס' הביאו דברי רש"י בזה"ל;** 'ונענש המשביע אפי' הדין עמו' ('שם' מז). **מוסיף רבנו:** "הרי המפקיד ממון אצל חברו בודאי בודק היטיב שיהי' אדם נאמן, שהרי חושש על ממנו. בכל זאת היה לו להיזהר ולבדוק עוד יותר ממה שאדם חושש על ממנו מפני חשש חילול השם. רואים עד כמה חמור הדבר". ■

סדר פסח תימני
סדר פסח ספרדי

ב-10 ש"ה בלבד

סדר פסח תימני

ניתן להשיג במשרדי ישופר, מתתיהו 10, בני ברק 03-6777779

ממשיכים...
לא לאכול! מוצרי
'עלית' – שטרואוס'

מכצעים חמים על מוצרי 'שופר'

שמע - 2 ש"ח
MP3 - 10 ש"ח
2 DVD - 10 ש"ח (גרפיקה צבעונית)
3 DVD - 10 ש"ח (גרפיקה לבנה)
קריאה בתנונית - 10 ש"ח
ספר 'בכור ההיתוך' - 10 ש"ח
ספר 'עולם התשובה' - 30 ש"ח
'ספרית שופר' (860 הרצאות) - 300 ש"ח
ניתן להשיג במשרדי 'שופר'
03-6777779

חדש!!! ב'שופר'

דיסקים חדשים
ב-5 ש"ח בלבד!
 ניתן להעביר
 רצועות MP3 לנגנים

רח' מתתיהו 10 בני ברק
03-6777779
08:00-18:00

להזמנת הרב אמנון יצחק שליט"א לאזור מגורך
או לכולל אברכים (לכולל בשעות הבוקר) 050-6788867 יהונתן

'קופת העם' מהפכה עולמית

"ברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת וענו כל העם אמן"
'קופת העם' הינה חזון של הרב אמנון יצחק שליט"א שקבל את ברכת הגאון הרב אהרן לייב שטיינמן שליט"א בהארת פנים גדולה כדי לחלץ את האברכים הנדכאים מתחת עול הפרנסה והצמצומים והגזירות של הממשלה כנגד לומדי התורה ולתת להם תמיכה מקופה זו ואשר ילמדו את בעלי התשובה תורה בכל רחבי הארץ ובישיבה שתוקם בסייעתא דשמיא כרצון הגאון גדול הדור מרן הרב שטיינמן שליט"א.

'קופת העם' תאיר את פניהם של משפחות האברכים בסיוע נצרך וחשוב זה ותאיר באור החכמה את עולמם של בעלי התשובה המשוועים לאורה של התורה.

'קופת העם' הינה קופת הזכויות הגדולה ביותר בעם ישראל בעת הזו וחובה על כלנו לא לעמוד מנגד ולסייע בכל מה שאפשר באופן קבוע ושוטף ואף בתרומות חד פעמיות.

'קופת העם' תעניק לתורמיה את הדרגה של 'תמכין דאורייתא' בתרומתם ותגן בעדם מכל רע ושיזכו שמדה כנגד מדה יזכו שבניהם לא יסורו מדרך התורה וילכו בה תדיר בבריאות שלמה ואיתנה.

זכרו: כל סכום של תרומה ל'קופת העם' הופך אתכם לשותפים במפעל העולמי הגדול של חיבור עולם התורה ועולם התשובה, בברכות הרה"ג הרב שטיינמן שליט"א והרב אמנון יצחק שליט"א שיחולו עליכם תמיד אמן.

כל התורמים מעל סכום של \$1000 יזכו לברכת הרב אמנון יצחק שליט"א אישית בטלפון. ורשימת התורמים הקבועים תועבר למרן הרב שטיינמן שליט"א לברכה אישית.

ניתן לתרום בטלפון; 050-6500666 / 03-6777779

או באתר; www.shofar.tv / www.shofar.net

אברכים המעוניינים ללמד בעלי תשובה ישלחו את פרטיהם המלאים

בפקס 03-6740578 או לת.ד 2711 בני ברק:

שם: _____ משפחה: _____ כתובת מלאה: _____

טל': _____ פלפ': _____ אימייל: _____ מס' נפשות: _____

מס' שנים בכלל: _____ שעות נוחות ללמד: _____ וכמה ימים בשבוע? _____

המלצה: _____